

Το αυτοδίδακτο πάθος

Αξιότιμε κύριε Πρύτανη,
Αξιότιμη κυρία Κοσμήτορ,
Αξιότιμη κυρία Πρόεδρος,
Κυρίες και κύριοι,

Η στιγμή είναι τόσο σημαντική για μένα που κανένα αίσθημά μου δεν κρίνεται αντάξιο της να την υποδεχτεί. Ανεπαρκή θεωρώ ακόμα και τη συγκίνηση, ίσως επειδή είναι σύμπτωμα ευρείας κυκλοφορίας, μια που πότε-πότε προκαλείται και από χαλαρά ερεθίσματα μικρής διάρκειας. Κι όμως ρωμαλέα είναι η υπόστασή της, αφού σημαίνει ότι θέτει σε κίνηση —συν-κινεί— συγχρόνως πολλά και διαφορετικά παράγωγα της ψυχής.

Τόσο ρωμαλέα είναι και η συγκίνηση που με διαπερνά τώρα, σφοδρή, και άφθαρτη αφού άφθαρτη είναι και η αιτία που την προκαλεί, ότι σήμερα με τιμά το Πανεπιστήμιο Αθηνών, θεωρώντας με άξια να διαχειριστώ αυτήν τη μεγάλη τιμή, γεγονός που προκαλεί σε μένα βαθιά ταραχή, αλλά και μεγάλη αμηχανία στη σεμνότητά μου. Μαζί και κάποιιο φόβο: μήπως έκλεψαν στο ζύγι οι ικανότητές μου.

Ελπίζω πως όχι, αφού ακόμα και μέσω του τίτλου αυτής της ομιλίας μου δηλώνω ευθαρσώς πόσο αυτοδίδακτες είναι οι παθιασμένες επιδόσεις μου στην ποίηση, κι ότι μόνον με μα-

θήματα, βασανιστικής επιμονής προσπάθησα, να χειρίζομαι ατελώς έστω το βασικό εργαλείο της ποίησης, που κατά τη γνώμη μου είναι η γλώσσα, η σκαπτική, ανιχνευτική γλώσσα. Αφελώς μάλιστα πίστευα ότι μ' αυτό το ίδιο εργαλείο, θα μπορούσα να ανιχνεύσω κι εκείνους τους άγραφους κανόνες που καθιστούν τόσο μυστηριώδη τη λειτουργία της ποίησης.

Και όλος αυτός ο αγώνας, την προσωπική μου βέβαια ανάγκη εξυπηρετούσε, σε κάποια δική μου ανησυχία έδινε ηρεμιστικό, χωρίς να ξέρω, αν κίνητρο κρυφό αυτού του αγώνα, δεν ήταν η φιλοδοξία.

Αλλά και ποια πρόοδος, ποια επίτευξη δεν είχε τη συμπαράσταση της φιλοδοξίας; Παρά ταύτα, κρίνω ότι ίσως αποτελεί υπερβολική τιμή να ανακηρύσσεται η Ποίηση επίτιμη διδάκτωρ του Τμήματος της Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας.

Μια τιμή μάλιστα που αποκτά ιδιαίτερο βάρος, καθώς στέφεται και με ιστορική σημασία, αφού συμπίπτει με τον εορτασμό των 180 χρόνων από την ίδρυση του πρώτου αυτού ελληνικού Πανεπιστημίου, που σημαίνει μακροζωία αξιών, όπως είναι η γνώση με τα αναφαίρετα δικαιώματά της στο διηνεκές...

Η σύμπτωση όμως να εξαντλώ σήμερα τα ογδοηκοστά έκτα μου γενέθλια είναι μελαγχολική, καθώς τείνει προς την συντόμευση της προσωρινότητας που μας ορίζει. Ωστόσο, ότι επιζώ μετά από τόσες και τόσες τελείες και άνω τελείες, που έβαλα στην ποίησή μου και στην ύπαρξή μου, εν είδει προετοι-

μασίας, είναι ένα θαύμα που κορυφώνεται από το ότι το Πανεπιστήμιο σήμερα, προσθέτει στα κεράκια των γενεθλίων μου που είθισται να σβήνουν, άλλο ένα μεγάλο λαμπερό κερί που δεν θα σβήσει, ακόμα κι αν το φυσήξει με όλη της τη δύναμη η λήθη. Κι εγώ ως οιονεί τελειόφοιτη της ζωής κι έμπειρη καθώς είμαι στις απώλειες και στα ανεκπλήρωτα όνειρα, μπορώ πια να ισχυριστώ ότι «πληγώνομαι», κοντά στα άλλα, σημαίνει και μαθαίνω. Κι αυτή την πικρή και τόσο σύνθετη γνώση, έξοχα την απλουστεύει ο Μπόρχες λέγοντας: «Και μαθαίνεις... μαθαίνεις, με κάθε αντίο... μαθαίνεις».

Το να μιλήσω τώρα για την ποίηση, έχει πράγματι πάρει τη μορφή πολύ μακρινής παιδικής ανάμνησης, που όταν αναγκάζομαι να την πλησιάσω, όπως τώρα, υποδύεται μια άλλη αγωνία παιδικού καιρού σαν αυτήν που δοκίμαζα, μήπως τα παπούτσια που οι γονείς μου, όχι συχνά, μου αγόραζαν, μήπως αυτά τα παπούτσια που μου άρεσαν, δεν υπήρχαν στο νούμερό μου. Κι ίσως, τα ποιήματα που έγραψα να οφείλονται κυρίως στη λύπη μου που όσα ονειρεύτηκα ποθώντας τα, δεν υπήρχαν στο νούμερό μου.

Μετακινούμαι τώρα σε μια επίμονη ανάγκη του κόσμου να ζητάει από τους ανθρώπους του πνεύματος, τις απόψεις τους πάνω στην ποίηση και γενικότερα στην τέχνη. Ίσως για να δώσουν άλλη μια ευκαιρία σ' αυτόν που ήδη μέσω της τέ-

χνης του έχει μιλήσει, να ξαναμιλήσει σε μια πιο καταληπτή γλώσσα.

Πέρα από αυτό, οι απόψεις έχουν ζήτηση, είναι τροφή των στατιστικών, και οι στατιστικές τροφή του αιώνα μας και των προβλημάτων του. Αλλά η τέχνη δεν είναι πρόβλημα. Κι αν είναι, δεν θέλουμε να λυθεί, αλίμονο αν λυθεί! Οι σκέψεις πάνω και γύρω απ' αυτήν δεν προάγουν καθόλου σε χειροπιαστές τις άπιαστες διαδικασίες ψυχισμού που την εξωθούν να γίνει έκφραση. Η σχέση παραγωγού και παραγόμενου ρυθμίζεται κάθε φορά από εντελώς απρόσωπες, και κάθε φορά διαφορετικές εντολές, ανώνυμες εντολές, που δίνουν κάποιες αδυναμίες, όταν αυτές συμπίπτουν χρονικά με κάποιες δυνάμεις.

Άπιαστες λειτουργίες, ανεξήγητα συμπτώματα: ένας ποιητής με πολιτογραφημένη, ας πω, ευχέρεια έκφρασης, πώς εξηγείται να γράφει ένα καλό ποίημα, μετά δύο μέτρια ποιήματα, κάτω μάλιστα από τις ίδιες εξωτερικές συνθήκες;

Και θυμάμαι τώρα αυτό που έγραφε ο Τσέσλαβ Μίλοζ, για το μυστήριο της ποίησης: «Στην ίδια την ουσία της ποίησης υπάρχει κάτι το απρεπές: Φανερώνονται πράγματα που δεν ξέραμε πως τα κρύβαμε μέσα μας και τρομάζουμε σαν να έχει ξεπηδήσει μία τίγρης, που στέκεται μπροστά μας στο φως τινάζοντας την ουρά της».

Όσο για μένα, τις φορές που ερωτήθηκα τί είναι ποίηση, απάντησα: «Ρωτήστε την σοφή άγνοια»...

Κι εγώ πιστή στην άγνοια, αυτοσχεδιάζω, ότι η ποίηση είναι από τα πιο επηρμένα μυστήρια, τα πιο αχανή και μόνον ικανοποίηση στις παρομοιώσεις δίνεις αν πεις ότι η ποίηση είναι ένα μείγμα εύγεστων δηλητηρίων σε χρυσά δελεαστικά ποτήρια, ή ακόμα ότι είναι ο πειρασμός, ο δαίμονας που μπαίνει ξαφνικά στο σώμα του κανονικού, προκαλώντας έναν σεληνιασμό γόνιμο· ή ακόμα ότι είναι ένα είδος ευθανασίας των πραγμάτων που υποφέρουν μέσα μας, είτε ως ανικανοποίητα είτε ως προδομένα...

Είμαι έκθετη στον κίνδυνο να γίνω επίμονα κουραστική, καθώς στα ποιήματά μου επανέρχεται συχνά το θέμα της μνήμης, σαν να θέλω με αυτό τον τρόπο να εξουδετερώσω τη λήθη...

Και τί άραγε σημαίνει θυμάμαι; Ίσως, ότι ένας αρχαίος πολιτισμός, που έχει θαφτεί κάτω από τα κτίσματα της ισοπεδωτικής λήθης, μπορεί να έλθει στην επιφάνεια, καλοδιατηρημένος, αν η αρχαιολόγος μνήμη επιδοθεί σ' ένα μεθοδικό γκρέμισμα της λήθης, πέτρα πέτρα, πόνο πόνο, ξέχασμα ξέχασμα. Και προβάλλει τότε άφθαρτη η καμινάδα του «θυμάμαι» απ' όπου υψώνεται ο καπνός της αναθρώσκουσας νοσταλγίας, η οποία μπορεί να κορυφώνεται ακόμα και γι' αυτό που δεν έχει καν συμβεί.

Συνεχώς νοσταλγώ και ανένταχτα, σαν περιπλανώμενο αναίτιο, τόσο που λέω μήπως η νοσταλγία είναι ένθετη μέσα

μας, ωσάν να είναι προκαθορισμένα αναγκαία, επειδή μέσα στον κόσμο, πάντα υπάρχει κάτι έτοιμο να λείπει, είτε έχοντας χαθεί είτε μην έχοντας ποτέ υπάρξει.

Θυμάμαι: άρα καταφέρνω θαύμα: ανασταίνω...

Σε σένα απευθύνομαι τέχνη της μνήμης με δέος, σαν να είσαι ξένη, σαν να μην έχουμε μοιραστεί τη στέρηση δίκαια, σαν να μην ξέρω ότι χάρη σε σένα μόνον, επιστρέφει προς στιγμήν ο απολωλός καιρός.

Θα ήθελα να συνεχίσω τους ύμνους υπέρ της μνήμης και της ζωτικής σημασίας της, αλλά επειδή έχω μια τόσο στενή σχέση μαζί της και μια ευγνώμονα οικειότητα, φοβάμαι μήπως όσα πω, περιπέσουν σε κάπως οικογενειακό τόνο, χαλαρά καθισμένον γύρω από την πληκτική επανάληψη.

Είναι βέβαια αυτονόητο ότι δεν μιλώ ως μελετητής των λειτουργιών εκείνων που ρυθμίζουν τον ψυχισμό των αοράτων. Αλλά επειδή και το αυτονόητο ακόμα, ρέπει προς τις παρερμηνείες, διευκρινίζω ότι το περισσότερο υλικό αυτού του μονολόγου, το άντλησα από τα αναπόδεικτα, επάνω στα οποία έχουν χτιστεί οι περισσότερες απόψεις μου. Επιπλέον και οι σκέψεις και οι απόψεις που διατυπώνω, είναι τόσο σύμφωνες με την ιδιοσυγκρασία μου, που δεν μπορούν να διεκδικήσουν αντικειμενικότητα.

Όπως και να 'ναι, τίποτα δεν με εμποδίζει να πιστεύω ότι η μνήμη είναι το δεύτερο «Είναι» μας, πλασμένο κατ' εικόνα

και ομοίωσιν του πρώτου. Αλλά μήπως η μνήμη δεν είναι και η γλυκιά πατρίδα του παρελθόντος; Εκεί έχει γεννηθεί ένας παλιός καιρός, ένας έρωτας, ένας σκληρός χωρισμός από την παραφορά... πολλά σπουδαία γεγονότα, όπως ο ερχομός μέσω του ταχύπλου απρόοπτου και η αναχώρηση μέσω της έρπουσας απώλειας.

Θα τολμήσω τώρα να καταθέσω εδώ μια εντελώς δική μου άποψη για την απρόβλεπτη συμπεριφορά της ποίησης, μια άποψη που ίσως μόνον ο παραλογισμός θα μπορούσε να την συμεριστεί. Έχω λοιπόν την υπόνοια ότι ο λόγος που αντιστέκονται σθεναρά τα ποιήματα που πολιορκούμε να γράψουμε, είναι ίσως γιατί αυτά τα ίδια έχουν ήδη διαλέξει τον τρόπο που θέλουν να γραφτούν, ότι έχουν έναν δικό τους διαμορφωμένο χαρακτήρα και διαμορφωμένες προτιμήσεις, και ως προς το θέμα και ως προς τον τρόπο, που θα τα διαχειριστούμε. Φτάνω μάλιστα στην ακρότητα να πιστεύω, ότι κάποια ποιήματα έχουν ήδη υπάρξει, πριν καν τα σκεφτούμε, να τα γράψουμε. Έτσι θέλω να ερμηνεύω την αντίσταση που προβάλλουν να υποταχθούν αμέσως, στη μορφή που η φαντασία μας και η λογική της, θέλουν να τους επιβάλλουν. Και συμβαίνει, η τόσο ατίθαση φύση του ποιήματος να ημερεύει και να μας παραδίδεται μόνο κάτω από το μαστίγιο της θηριοδαμάστριας γλώσσας.

Αυτή η γλώσσα είναι που τρομοκρατεί και τις δικές μου αδυναμίες και πιο συγκεκριμένα οι λέξεις. Εξαρτώμαι απολύ-

τως απ' αυτές, τους δίνω δε περισσότερη εξουσία απ' όση στο θέμα, ακόμα και σ' αυτό που κινείται μέσα σε μια άκρως γοητευτική αοριστία, και το αποκαλούμε έμπνευση. Πιθανολογώ δε ότι η έμπνευση είναι ένας χλιαρός άνεμος που περιστρέφεται γύρω από την παγωνιά της σιωπής. Εγώ εντωμεταξύ, θερμομετρώ τις λέξεις, τις σκεπάζω με τη δική μου θερμοκρασία, ιδιαίτερα εκείνες που τρέμουν σαν λυγμός, γιατί πάντα υπάρχει ένας αποσιωπημένος λόγος, για να κλαίνε και οι λέξεις.

Για να αποφύγω τις παρανοήσεις που μια ομιλία είναι εύκολο να δημιουργήσει καθώς δεν μπορεί να είναι στο έπακρον αναλυτική, θα ισχυριστώ ότι ένα ποίημα για να γραφτεί χρειάζεται να ομονοούν αμέτρητοι σχεδόν παράγοντες, που δεν είναι καθόλου ίδιοι, στην κάθε προσπάθεια. Μέριμνα λοιπόν του ποιητή είναι να ασκεί έλεγχο ακόμα και σ' εκείνον τον παράγοντα του πηγαίου που υποτίθεται πώς είναι εγγυημένος, γνήσιος, έντιμος.

Επειδή οι σκέψεις μου δεν πατάνε στο στέρεο έδαφος του συνειρμού, θα επανέλθω στο θέμα της μνήμης, κάτι που δε λέγεται έμμονη ιδέα αλλά έμμονη ανάγκη. Τολμώ μάλιστα να υποστηρίξω ότι χάρη στη μνήμη ισχύει η επιβίωση. Κι εννοώ, ότι πεθαίνει οριστικά αυτό που ξεχνάς. Θυμάμαι λοιπόν σημαίνει, ότι αυθόρμητα κυριεύομαι από τη μνήμη αλλά και σκόπιμα, μεθοδεύοντας να μου δώσει πίσω αυτό που ήταν δικό μου πριν μου το πάρει, να μου το δώσει όμως με το επακριβές του,

με το όπως το πρωτογνώρισα, με την ίδια πρώτη φορά, με το ίδιο ακριβώς πότε, πού και τί ώρα. Όμως η μνήμη αυτό το επακριβώς ούτε το συγκρατεί, ούτε και το θέλει, όχι μόνον επειδή ίσως έχει περιέλθει στη δικαιοδοσία της λήθης, αλλά διότι και επώδυνο είναι και δεσμευτικό. Και η μνήμη θέλει να είναι ελεύθερη, να μπορεί να προσθέτει, να αφαιρεί, να αλλοιώνει, να κλαδεύει, πιστή στο όραμά της, που είναι να εξαγνίζει και να ωραιοποιεί.

Ανεξακρίβωτα όσα ισχυρίζομαι. Όμως είμαι πάρα πολύ κουρασμένη από αυτήν την πραγματικότητα για να θέλω ν' ανακαλύψω κι άλλη. Κι έπειτα πού ξέρω ότι η δεύτερη δεν θα είναι πιο ανελέητη από την πρώτη; Κι αν είναι έτσι, τί λογαριασμό θα δώσω στον εαυτό μου που διπλασίασα τη μοίρα του;

Ανυπόφορη η πραγματικότητα της προχωρημένης ηλικίας. Για να την απομακρύνω δανείζομαι κάθε τόσο νεότητα και περιέργεια από το παρελθόν, μήπως και εκμαιεύσω απάντηση στο ερώτημά μου: ποιος άραγε να έπλασε αυτή την άγνωστή μας αβεβαιότητα που είναι η ποίηση, ως ασφαλέστερη από τη γνωστή, που είναι η ζωή; Αφελής ερώτηση.

Από τα πιο επίμονα ερωτήματα που δέχομαι είναι αν βοηθάει η ποίηση τον αναγνώστη. Θα επαναλάβω αυτό ακριβώς που είπα στην πρώτη ομιλία μου στη Ακαδημία: ότι βοηθάει όσο μια παυσίπονη σταγόνα σ' έναν ωκεανό λύπης.

Εντωμεταξύ, ματαιοπονώ ακούραστα να κατασκοπεύω τα αόρατα, μήπως και συλλάβω αν υπήρχε η ποίηση πριν τη δημιουργία του κόσμου και του φόβου, ή τη δημιούργησε η ανάγκη μας να κρυφτούμε κάπου, μόλις υποπτευθήκαμε ότι μια σκιά μάς ακολουθεί παντού σε απόσταση αναπνοής, μια σκιά που την ονομάσαμε: Άγνωστο. Αναπάντητα ερωτήματα. Αλλά ένα ερώτημα αναπάντητο είναι αυτό που συντηρεί αιώνες την ποίηση.

Τί κι αν βρέθηκε ίσως, ότι το πρώτο ποίημα χαραχτηκε από τον πρώτο τρομαγμένο άνθρωπο, επάνω σ' εκείνη την πέτρα όπου ακουμπούσε το κεφάλι της η ανήσυχη μοναξιά του ύπνου του;

Τί κι αν οι ερευνητές σκάβοντας βρήκαν τα απολιθώματα αυτής της επινοημένης καταφυγής μας, σε ομαδικό τάφο, θαμμένα δίπλα-δίπλα σαν ομοούσια: τη φαντασία, την έμπνευση, το όνειρο, την κακόφημη επανάληψη και τις εξαγνιστικές παραλλαγές της;

Το ερώτημα όμως πότε και από ποια είρωνα λύτρωση μας δόθηκαν όλ' αυτά παραμένει. Γιατί, εντέλει, ποιος ήταν αυτός που πρώτος νοιάστηκε να κρύψει βαθιά στο χώμα αυτές τις ενσάρκώσεις του άυλου; Βαθιά στο χώμα, ώστε να μην τις βρει και τις κατασπαράξει το απόλυτο όρνιο που είναι η εξαφάνιση.

Και ο ποιητής άραγε τί είναι; Ένας απόγονος του αναπάντητου; Ένας προφήτης όσων μέλλεται να εκλείψουν, κι όσων να μην μπορέσουν ποτέ να συμβούν;

Μου έρχονται τώρα στο νου οι στίχοι της Έμιλυ Ντίκινσον:

*Η καρδιά αποζητά την Ηδονή — αρχικά—
Και έπειτα —εξαίρεση απ' τον Πόνο—
Και έπειτα — εκείνα τα μικρά Αναλγητικά
Που νεκρώνουν το βάσανο —*

Σ' αυτούς τους στίχους, βλέπουμε καθαρά την αναπάντεχη χρήση της γλώσσας, που κατά την άποψη του Μπόρχες, αυτό το αναπάντεχο είναι το γνώρισμα της ποίησης.

Και τώρα, το χρόνο που μου διατίθεται, θα τον αξιοποιήσω ευχαριστώντας όλους τους συντελεστές αυτής της γεμάτης εκπλήξεις τιμητικής βραδιάς, που υπερβαίνουν κάθε απροσδόκητο.

Ευχαριστώ βαθύτατα τον Πρύτανη του Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Μελέτιο-Αθανάσιο Δημόπουλο, για το εξαιρετικά τιμητικό του για μένα καλωσόρισμα.

Ευχαριστώ επίσης, την Κοσμήτορα της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Ελένη Καραμαλέγκου, που πρόθυμα υποστήριξε την τιμητική πρόταση της Προέδρου του Τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας, κ. Λιάνας Σακελλίου, περί της ανακήρυξής μου σε επίτιμη διδάκτορα.

Ευχαριστώ πάλι την κ. Λιάνα Σακελλίου, που προτείνοντάς με, θέλησε να εντάξει και το δικό μου έργο σ' αυτήν την αξιόπιστη *Πολιτεία των Γραμμάτων*, του Πανεπιστημίου, που την ίδρυσή της οραματίστηκε, 180 χρόνια πριν, ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες, τέλος, οφείλω σε όλους όσοι με τιμούν απόψε με την παρουσία τους, στήριγμα απαραίτητο, γι' αυτό που νοιάζομαι και αγαπώ.

Εν αρχή, όσο κι αν τίθεται στο τέλος, ευχαριστώ τον υπέρ άνω ημών, τον μέγιστο Ποιητή των πάντων, για τη μακροζωία που δίνει ο ίδιος στο αναπάντητο σιωπώντα. Εξασφαλίζει έτσι την αθανασία των ερωτημάτων. Χωρίς τα ερωτήματα, και ο άνθρωπος, η ποίηση και η τέχνη γενικά, θα είχαν παραιτηθεί από την *Αναζήτηση του χαμένου χρόνου*. Τον ευχαριστώ ακόμα που και ο ίδιος μας κρύβεται και για όσα μας κρύβει. Ίσως η απόκρυψη να είναι ένα είδος κιβωτού για να σωθούμε από τον κατακλυσμό των πνιγηρών αποκαλύψεων.

Και τώρα, επειδή μίλησα επίμονα για τις λέξεις, παρακαλώ να μου επιτρέψετε να σας διαβάσω ένα ποίημα από την τελευταία μου συλλογή με τίτλο *Άνω τελεία*, ένα ποίημα με τον ίδιο τίτλο, που μέσω της υπερβολής και του εξωπραγματικού, εκφράζει την εξάρτησή μου απ' αυτούς τους αστερισμούς της ελληνικής γλώσσας, τις λέξεις.

Εδώ το ποίημα:

Άνω Τελεία

Ναι, το έχω ξαναπεί

κι όσο οι λέξεις θα με αφήνουν
ακόμα να μιλώ, θα το υπενθυμίζω
φωναχτά ότι οι λέξεις φταίνε
αν όχι για όλα
πάντως για τ' αζεπέραστα

σκέψου τη λέξη «φεύγω»
πόσα «θα μείνω» γκρέμισε
και πόσα άλλα στοίχειωσαν
από τις λέξεις ξεχασμένα.

Ενοχες λέξεις δεν το συζητώ
ας μην επαναφέρω
τί αδικοχαμένα πήγανε εξαιτίας τους
χιλιάδες «σ' αγαπώ»
τί λίγα πού σωθήκανε σε μια φωτογραφία

κι αυτά δεν είναι τίποτα
σε σχέση με το αίφνης θα πάψω να μιλώ

όταν διαμιάς θα φύγουν όλες
οι λέξεις από μέσα μου με πρώτη
πρώτη πρώτη απ' όλες τη λέξη Υπάρχω.

Κι εσύ γιατί ταραζέσαι δεν ήξερες
ότι μια λέξη είναι σαν τις άλλες
η τόσο ύπαρξή μας:

Απλώς προφέρεται αργά πολύ αργά
σα να 'ναι οι συλλαβές της ατελείωτες

κι εγώ
όντας φανατική της ύπαρξης

με άρθρωση επίμονη παθιασμένη
θα εξακολουθήσω όταν
να την ξαναμιλώ έστω συλλαβιστά

κι ας μη μου έχει μείνει τότε
καμία συλλαβή της.

Ευχαριστώ,

Κική Δημουλά.